

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

SUBDIRECTORS
IGNASI ARAGAY, MANEL MANCHÓN,
ARIADNA TRILLAS

EDICIÓ PAPER
PERE MARTÍ, JORDI CORTADA
EDICIÓ DIGITAL
ÀLEX GUTIÉRREZ, SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
CIUTATS ALBERT BALANZÀ
CULTURA ANDREU GOMILA
COMUNICACIÓ LAIA ALTARRIBA
ESPORTS TONI PADILLA

LLINGUA/DEFENSOR DEL LECTOR
ALBERT PLA
DISSENY CRISTINA CÓRDOBA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION
COMUNITATS GUILLEM CARBONELL
TECNOLOGIA ÀLEX PODEROSO

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
ORIOL SOLER
DIRECTOR EXECUTIU
JOAN ALEGRE
DIRECTOR ECONÒMIC/FINANCER
ÒSCAR VILUMARA
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR OPERACIONS
JOSEP SOLÉ
SISTEMES
SERGI RUIZ
MÀRQUETING
VIOLETA SERRA

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Sol·licitada Control a l'OJD

DL.: B-42598-2010
ISSN: 2014-010X

Gir econòmic i sobiranista

CARLES BOIX

CATEDRÀTIC UNIVERSITAT PRINCETON

Interpretar resultats electorals s'assembla, sovint, a mirar la realitat a través d'un vidre translúcid. A l'altra banda només hi veiem ombres quasi buides de significat: candidats fent promeses vagues; electors empesos per una multiplicitat incoherent d'interessos; guanyadors que acaben governant sense nord ideològic. Gràcies sobretot als votants, això no ha estat, però, el cas de les eleccions, extraordinàries, del 28-N. Malgrat la baixa tensió programàtica de la campanya, els videojocs frívols i l'ús d'una estètica lleugerament erotitzada, els catalans hi han imposat, de manera contundent, un doble mandat polític: un gir al centre econòmic i una agenda sobiranista.

La base del doble canvi és un increment de la participació electoral, que desmenteix la visió estesa d'un electorat alienat amb la política (cosa ben diferent de la valoració, baixa, de la classe política), i de la victòria de CiU, que ha aplegat la gran majoria de vot nacionalista. D'acord amb l'enquesta preelectoral més acurada en les prediccions (i confirmada per la meua anàlisi de resultats en l'àmbit municipal), CiU ha rebut entre una sisena i una cinquena part del vot d'ERC (amb una proporció un poc menor dels republicans que ha fet cap a SI i RCat). El PSC ha perdut, després d'escollir lemes absurds i renunciar al catalanisme maragallista que el portà al punt àlgid del 2003, un 30% del suport del 2006. Un 10% dels seus vots (concentrats a l'àrea metropolitana) han emigrat a CiU. La resta de l'hemorràgia presenta els senyals de la crisi típica de la socialdemocràcia europea actual. Davant del problema migratori, un altre 10% (concentrat a la corona barcelonina) ha votat PP i PxC. El terç final s'ha esvaït entre l'abstenció dels joves (a l'inrevés que els seus pares sindicalitzats, els *ni-ni* són abstencionistes) i un pro-

cés d'envelliment natural. El 67% dels votants del PSC el 28-N tenen més de 45 anys (el 42% més de 55 anys). Les proporcions a l'electorat són el 50% i el 30%, respectivament.

Aquests fluxos no només han posat punt final a vuit anys de tripartit, sinó que han liquidat el discurs polític dominant al nostre país, almenys del punt de vista intel·lectual, durant una o dues generacions. Des dels anys 60, l'esquerra catalana, primer de la mà del PSUC i després de PSC i ICV, controlà, en estricta lògica gramsciana, la producció d'idees a l'arena pública. Durant dues dècades el pujolisme va resistir l'embat ideològic amb l'apel·lació al pragmatisme de l'antiga Catalunya industrial i a la necessitat de desplegar la nova autonomia. Quan el 2003 les tensions sobiranistes van esberlar el suport a CiU, l'esquerra va apropiat-se d'un govern, el de la Generalitat, que sempre havia reclamat com a legitimament propi. Les conseqüències del traspàs han estat caòtiques, una demostració directa de la inutilitat d'unes idees fetes amb materials generats fa més de quaranta anys. L'electorat ha respost exigint una administració competent i moderna.

El marge de maniobra en matèria econòmica del nou govern és estret. Tots sabem que Catalunya necessita deslligar-se del model econòmic *Espanya*, fet de turisme i totxana, esponsorat per Aznar, sostingut pel PSOE i ara en caiguda lliure. El pa-

ís continua tenint, tot i que un pèl migrat, un sector industrial i exportador propi. Cal revifar-lo. Cal, però, evitar la temptació, que al País Valencià és pràctica real, d'afluïr a la pressió fiscal i reguladora sobre el sector empresarial industrial gestionant, d'una manera laxa, el sistema d'inspeccions de treball o industrials. Aquesta solució allunyaria Catalunya encara més de les regions dinàmiques del centre d'Europa. El camí, amb les competències autonòmiques actuals, és un altre. Primer, establir un sistema educatiu exigent i dinàmic, i, de la mà de sindicats i empresaris, refer la formació professional perquè reintegri tota la població *ni-ni* que ha quedat aparcada per la crisi. Segon, tenir una autonomia real i finances pròpies que permetin reduir la pressió impositiva sobre Catalunya (ara excessiva per la càrrega espanyola).

L'electorat català ho ha entès, tot això. I ha decidit fer un gir: la suma de diputats sobiranistes no havia estat mai tan alta. Per encaixar Catalunya dins d'Espanya, l'esquerra catalana va inventar-se un imaginari federalista als anys 60, a mig camí entre els escrits de Stalin sobre la qüestió nacional i les tradicions pimarallianes del XIX, adobat amb un toc multiculturalista cosmopolita. Com ha passat amb els principis econòmics, aquells ideals polítics, plens de bona voluntat però executats de manera lamentable, han naufragat davant de la realitat política espanyola, assassinats pel Tribunal Constitucional. Però qui es pensava que això deixaria el país desarborat, s'ha equivocat. L'esperit del 10-J és ben viu. Trenta-cinc anys, gairebé dia per dia, després de la mort de Franco, l'electorat ha votat a favor de començar una nova transició, de tornar a navegar cap a Itaca. Potser el camí serà lent, ple de marrades. Però el mandat electoral és clar: no n'hi haurà prou amb resistir; caldrà sortir a fer gols.

a
ara